

HỒI THỨ HAI TRĂM MƯƠI HAI

NHỮNG BẠN HỮU ĐỀU NGƯỜI NGHĨA KHÍ

Trần Cận Nam ngần ngừ đáp:

- Chỉ sợ bọn họ không chịu.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Chúng ta là quan binh, không lấy của nhà giàu thì lấy của ai?

Gã nói rồi nhảy xuống ngựa cầm chiếc vòng đồng trên cửa giật mạnh mấy cái cho bật lên những tiếng leng keng.

Một tên nam bộc từ trong nhà chạy ra mở cổng. Đoàn người liền kéo ùa vào, thấy bất cứ ai cũng lột quần áo.

Chủ nhà là một vị quan trong kinh cáo lão về làng. Lão thấy quan binh đội Tiền Phong doanh hung dữ như hổ lang liền lớn tiếng la lên:

- Các vị quân gia bất tất phải động võ. Để huynh đệ làm cơm rượu thết đãi các vị. Ngoài ra còn chút ít tiền phía tồn cho các vị sử dụng...

Lão chưa dứt lời đã bị nắm lấy và bị lột hết quần áo.

Lão sợ quá la hoảng:

- Huynh đệ tuổi già rồi. Các vị làm thế này không tiện...

Quần hùng chỉ cười hô hô chứ không nói gì.

Trong khoảnh khắc quần hùng đã lột được mấy chục bộ quần áo.

Bao nhiêu người trong nhà đều sợ hết hồn. May ở chỗ bọn quan binh đội Tiền Phong doanh này tính tình cổ quái, chỉ lột quần áo đàn ông chứ tuyệt không trêu cợt, khinh mạn đến nữ quyến.

Sau khi lột hết quần áo đàn ông rồi, quần hào hô hoán nhau rút lui không tàn hại gì nữa. Quần hùng ra khỏi cửa, lên ngựa đông tụt.

Bao nhiêu nam nhân trong nhà đều lỏa lồ thân thể, nhìn nhau kinh ngạc.

Quần hùng chạy tới một nơi vắng vẻ mới thay quần đổi áo.

Cả Công chúa, Mộc Kiếm Bình, Tăng Nhu cũng cải dạng nam trang.

Mọi người lại lên ngựa tiếp tục thượng lộ.

Vì Tiểu Bảo vẫn băn khoăn về Song Nhi. Gã nói:

- Phong đại ca và một tên tiểu nha đầu của tại hạ vẫn kẹt lại trong cung, không hiểu tình hình ra sao? Tại hạ muốn nhờ một vị huynh đệ lạ mặt ở tỉnh ngoài trở lại kinh thành dò la tin tức, được chăng?

Lập tức hai người trong Thiên Đại hội ở Quảng Tây vâng lệnh ra đi.

Quần hào không thấy quan binh rượt theo mới hơi yên dạ.

Đoàn người đi một đoạn nữa bỗng thấy Mộc Kiếm Bình la lên một tiếng:

- Ô hay!

Rồi cô nổi lên một tràng cười khanh khách.

Nguyên con ngựa của Tăng Nhu cười đi tiêu phân nát, suýt nữa bắn vào chân Mộc Kiếm Bình.

Đi chưa được bao lâu mấy con nữa cũng thế.

Tiếp theo con ngựa của Huyền Trinh đạo nhân hí lên một tiếng rồi ngã khụy xuống đất, không đứng dậy được nữa.

Tiền Lão Bản nói:

- Đạo trưởng! Chúng ta hai người cưới chung một con.

Huyền Trinh đáp:

- Phải rồi!

Đạo nhân liền nhảy xuống, ngồi ra sau lưng Tiền Lão Bản.

Vì Tiểu Bảo thấy tình hình này bất giác la hoảng:

- Sư phụ! Báo ứng! Vụ này thật hỏng rồi!

Trần Cận Nam hỏi:

- Người bảo sao?

Vi Tiểu Bảo dấy vẻ khiếp sợ, miệng lắp bắp:

Ngô... Ngô ứng Hùng...hiện hồn...hiện hồn theo dõi đệ tử. Hắn cảm hận đệ tử đã bắt hắn trở về, lại cướp...cướp...

Gã toan nói: "lại cướp vợ hắn" nhưng không tiện nói ra liền dừng lại.

Gã nhớ ngày trước phụng chỉ đuổi theo Ngô ứng Hùng. Vì ngựa của hắn ăn phải bã đậu pha thuốc, dọc đường ỉa phân nát rồi lẫn ra mà chết nên không trốn đi xa được và bị bắt trở về.

Giả tử đạo ấy Ngô ứng Hùng trốn về Vân Nam được thì dĩ nhiên Hoàng đế không thể giết hắn.

Vi Tiểu Bảo nghĩ cho cùng là do mình phái người hạ độc toán ngựa Vân Nam nên Ngô ứng Hùng mới bị bắt rồi bị giết.

Bây giờ đến lượt gã chạy trốn, đoàn ngựa này cũng bị đi phân nát rồi ngã lẫn ra từng con. Gã cho là oan hồn của Ngô ứng Hùng hiện lên báo oán. Huống chi gã lại đem cả Công chúa là vợ của hắn đi nốt. Thế là Ngô ứng Hùng đã thành quỷ còn bị cấm sùng trên đầu nên trong lòng rất phẫn nộ, nhất định không chịu buông tha cho gã.

Vi Tiểu Bảo càng nghĩ càng sợ, bất giác người run lên bần bật. Lại nghe tiếng ngựa thét be be rồi hai con nữa lại ngã lẫn ra.

Trần Cận Nam thấy tình hình khác lạ, vội hỏi đầu đuôi.

Vi Tiểu Bảo liền đem chuyện bắt Ngô ứng Hùng ngày trước thuật lại.

Gã run rẩy kết luận:

- Âm hồn của Ngô ứng Hùng chưa tiêu tan, vẫn quanh quẩn theo dõi đệ tử để báo thù. Vụ này...vụ này...

Công chúa tức giận xen vào:

- Tên tiểu tử Ngô ứng Hùng lúc sống đã là đồ bỏ thì chết đi cũng chỉ thành một tên quỷ đói. Việc gì mà người phải sợ hãi?

Trần Cận Nam mỉm cười lên tiếng:

- Giữa ban ngày ban mặt làm gì có chuyện quỷ hiện hồn? Ngày ấy người hạ độc vào đoàn ngựa của Ngô ứng Hùng, Hoàng đế Thát Đát có biết không?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đệ tử có nói cho y nghe. Y còn khen đệ tử là người có phúc tướng.

Trần Cận Nam gật đầu nói:

- Thế thì Phải rồi!. Hoàng đế Thát Đát đã dùng cách gây ông đập lưng ông. Y sợ người chạy trốn nên sai người cho ngựa ăn bã đậu pha thuốc độc.

Vi Tiểu Bảo tỉnh ngộ nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Ngày ấy bắt được Ngô ứng Hùng, tiểu Hoàng đế rất cao hứng, thưởng cho tên mã phu đánh thuốc độc đàn ngựa một chức quan nhỏ và phái gã đến phục vụ tại ty Xa Giá thuộc bộ Binh. Lần này nhất định y lại bảo hãm hạ độc toàn ngựa của đệ tử.

Trần Cận Nam nói:

- Đúng rồi! Hãn đã thuộc đường đất, lại biết tính từng con ngựa một mà muốn hạ độc thì dĩ nhiên bách phát bách trúng.

Vi Tiểu Bảo tức giận nói:

- Lần sau mà đệ tử tóm được tên mã phu đó thì sẽ lấy bao nhiêu phân ngựa ở đây nhét cả vào miệng hãn...

Gã chưa dứt lời đột nhiên con ngựa gã đang cưỡi lao về phía trước một cái rồi té khụy.

Vi Tiểu Bảo vội vàng nhảy xuống thì thấy con ngựa này gắng gượng đứng lên, nhưng nó cựa cựa mấy cái rồi cả hai chân sau cũng khụy xuống.

Trần Cận Nam nói:

- Những con ngựa này không dùng được nữa rồi, chúng ta phải đi mau tới thị trấn phía trước mà tìm mua ngựa khác.

Liều Đại Hồng xen vào:

- Muốn mua một lúc hàng mấy chục con ngựa tưởng không phải chuyện dễ dàng.

Trần Cận Nam đáp:

- Đúng thế! Vậy chúng ta phải tạm thời phân tán ra.

Mấy người đang nói chuyện bỗng thấy tiếng vó ngựa cồm cộp.

Huyền Trinh cả mừng nói:

- Quan binh Thất Sát sắp đuổi tới nơi. Chúng ta hãy giết bầy cừu non này cướp lấy ngựa.

Trần Cận Nam hô lớn:

- Anh em Thiên Đại hội phục ở mé tả đường lớn, anh em Mộc Vương Phủ và Vương ốc sơn phục ở mé hữu. Hễ quan binh tới là chúng ta xông ra một cách bất ngờ...úi chà! Hồng rồi...

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Toán quan binh rượt tới ít ra cũng có tới hàng ngàn nhân mã. Quân hào không cần hỏi tại sao Tổng đà chủ Trần Cận Nam lại hô "Hồng rồi" cũng hiểu cả. Ai nấy đều biến đổi sắc mặt.

Bọn quân hào có mấy chục người, tuy võ công cao cường, nhưng giữa ban ngày ban mặt ở nơi hoang dã mà giao phong với mấy ngàn kỵ binh tất bị quân địch bao vây trùng trùng điệp điệp thì địch lại làm sao được. Những người võ công cao thâm hoặc giả có thể phá vây thoát thân được, còn quá nửa tất bị uống mạng. Trần Cận Nam quyết đoán rất mau lẹ, ông hô:

- Quan binh đông quá. Chúng ta không thể trực tiếp giáp trận. Anh em phải phân tán vào thôn xóm hoặc rừng núi mà ẩn tránh. Ông vừa nói được mấy câu thì đoàn kỵ binh đã tới gần thêm được một chút. Mọi người ngẩng đầu trông ra thì thấy cát bụi mịt mù như một làn mây đen bao phủ cả vùng thiên địa. Vì Tiểu Bảo la lớn:

- Hồng hét! Hồng hét! Rồi gã co giò chạy đi.

Công chúa quát hỏi theo:

- Này! Người chạy đi đâu đó? Nàng liền co giò rượt theo.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Nàng hãy trở về cung đi. Theo ta không được đâu. Công chúa tức mình thóa mạ:- Thằng lỏi thói tha kia! Người tưởng trốn chạy được ư? Không phải chuyện dễ dàng đâu. Vì Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ nghĩ thầm:

- "Trốn lánh Công chúa còn khó hơn trốn lánh quan binh nhiều". Gã nhìn về phía góc tây bắc thấy ruộng kê mọc cao ngập đầu người, liền chạy thục mạng về phía đó. Lúc gã chạy gần tới nơi thấy phía sau đồng kê có hai căn nông xá, ngoài ra chẳng còn chỗ nào ẩn thân được. Gã tự nhủ:

- "Đoàn kỵ binh rượt theo chỉ trong nháy mắt là tới nơi. Ta đành ẩn thân vào trong ruộng kê kia vậy".

Gã đang lom khom định chui vào thì sau lưng bị người nắm chặt, rồi tiếng Công chúa cười nói:

- Người trốn thoát thế nào được?

Vì Tiểu Bảo quay lại nhìn nhó cười đáp:

- Nàng qua bên kia ẩn nấp, chờ đoàn truy binh chạy qua rồi sẽ tính.

Công chúa lắc đầu nói:

- Không được! Ta phải đi theo người.

Rồi nàng cũng chui vào theo, kề đuôi kề vai với gã.

Hai người chưa ẩn thân xong bỗng nghe tiếng bước chân vang lên và thanh âm Tăng Nhu la gọi:

- Vi tướng công! Vi tướng công!

Vì Tiểu Bảo thò đầu ra thấy Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình song song chạy tới. Gã đáp:

- Tại hạ ở đây. Các cô chui vào mau đi!

Hai cô tuân lời chuồn vào.

Bốn người đi sâu vào trong ruộng kê, cành lá rườm rà, cho là quan binh khó lòng phát giác mới hơi yên dạ.

Chẳng bao lâu đã nghe tiếng đại đội quan binh truy đuổi rong ruổi trên đường lớn.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Ngày trước ta cùng A Kha lại có cả sư thái sư phụ và thằng lỏi thối tha Trịnh Khắc Đẳng cũng là bốn người ẩn thân trong đồng rơm. Hối ơi! Nếu bên mình ta không phải là nàng Công chúa tệ hại này mà là A Kha thì có phải là sướng muốn chết không? Không hiểu bây giờ cô chiêu A Kha ở đâu? Chắc cô đã làm vợ tên tiểu tử Trịnh Khắc Đẳng rồi"

Bỗng nghe những tiếng quát tháo truyền lệnh từ xa vọng lại.

Tiếp theo gã nghe rõ tiếng đội kỵ binh dừng lại rồi tiếng vó ngựa lộp cộp đang xục tìm về phía bên này.

Công chúa kinh hãi nói:

- Bọn chúng nó thấy bọn ta rồi.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dừng lên tiếng. Họ đã nó thấy đâu?

Công chúa hỏi:

- Sao ngươi lại biết? Bọn chúng đang đi tới đây đó thôi.

Bỗng nghe một người lớn tiếng:

- Lừa ngựa của bọn phản tặc chết lẩn ở đây, nhất định bọn chúng chưa chạy xa được. Các người phải xục tìm cho kỹ.

Công chúa bụng bảo dạ:

- "Té ra là vậy! Những con ngựa chết này tai hại vô cùng!"

Nàng chìa tay ra nắm chặt lấy Vi Tiểu Bảo.

Ngoài quan ải tỉnh Liêu Đông là nơi đất rộng người thưa, thổ địa phì nhiêu. Cánh đồng kê rộng hàng ngàn mẫu, một vùng bao la bát ngát không biết đâu là bờ bến. Những cây kê mọc cao coi như một bức thảm xanh rì. Ai ẩn mình trong đó thật khó mà tìm ra được.

Nhưng ở đây gần Bắc Kinh, kê mọc thưa thớt mà không cao lắm. Bọn Vi Tiểu Bảo bốn người chui vào cánh đồng kê này chỉ rộng không đầy ba chục mẫu. Đại

đội quan binh mà xục tìm thì chỉ trong nháy mắt là tìm thấy, thì chỉ đành bó tay chịu trời.

Lại nghe bọn quan binh đi tới mỗi lúc một gần. Vì Tiểu Bảo khẽ nói:

- Chúng ta chuẩn vào căn nhà bên kia.

Gã kéo áo Mộc Kiếm Bình chạy trước về phía hai căn nông xá. Ba cô gái lật đật chạy theo sau.

Bốn người vào qua phen dậu, đẩy cánh cửa ván ra thì thấy trong nhà vắng ngắt chẳng có một ai. Trong góc nhà xếp đầy nông cụ.

Vì Tiểu Bảo vội chạy tới lấy mấy chiếc áo tơ đưa cho ba cô. Miệng giục:

- Khoác vào lẹ đi!

Chính gã cũng khoác một cái, lại đội lên đầu chiếc nón rộng vành. Gã còn cầm một chiếc cuốc sắt ngồi ở góc nhà.

Công chúa cười nói:

- Chúng ta giả làm dân quê một phen, kể cũng thú.

Mộc Kiếm Bình thở phào một tiếng, khẽ nói:

- Chúng đến nơi rồi.

Cánh cửa ván kẹt mở. Bảy tám tên quan binh xông vào.

Bọn Vì Tiểu Bảo vội quay đầu nhìn ra chỗ khác, không dám nhìn thẳng.

Sau một lát lại nghe một người lớn tiếng:

- Nơi đây không có tên nào. Bọn hương nông ra ngoài canh tác hết rồi.

Vì Tiểu Bảo nghe thanh âm rất quen tai liền ghé mắt qua vành nón thì ra người này chính là Triệu Lương Đồng. Bất? giác gã vừa kinh ngạc vừa mừng thầm.

Lại nghe một tên quân nói:

- Tổng binh đại nhân. Bốn người này...

Triệu Lương Đồng quát lớn:

- Các người ra cả ngoài kia. Để ta xục tìm kỹ coi. Căn nhà nhỏ bé này mà, con mẹ nó! Các người đứng chật ních thì còn xoay mình làm sao được?

Bọn quân sĩ vâng dạ luôn miệng, tới tấp lui ra.

Triệu Lương Đồng lại lớn tiếng quát:

- Nơi đây không có tên lạ mặt nào đến cả.

Hắn đi vào phía trong nhòm ngó, bỗng bật tiếng la khẽ:

- Ô hay!

Hắn ngơ ngác một chút rồi tiến lại bên Vi Tiểu Bảo thò tay vào bọc móc ra một đỉnh vàng ba lạng nhẹ nhàng đặt xuống chân gã.

Đoạn hắn lại lớn tiếng:

- Bọn phản tặc đào tẩu lên mặt bắc hết rồi. Chúng biết là Hoàng thượng rất căm hận, bắt được nhất định chém đầu nên đã cao chạy xa bay. Chắc chúng chạy xa lắm rồi. Phên này không bắt được chúng là nguy cả đấy.

Hắn cúi đầu chấp tay nhìn Vi Tiểu Bảo nghiêng mình mấy cái rồi quay gót trở ra.

Miệng hắn vẫn quát tháo:

- Bọn phản tặc nhất định chạy lên mặt bắc. Chúng ta phải rượt theo cho lẹ.

Vi Tiểu Bảo buông tiếng thở dài nghĩ bụng:

- "Triệu tổng binh đối với ta thật hết lòng nghĩa khí. Nếu vụ này bị tiết lộ ra thì hắn phải mất đầu".

Lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập mỗi lúc một xa. Đoàn truy binh rượt theo ngược lên phía bắc.

Công chúa nói:

- Tên tổng binh hiển nhiên ngó thấy bọn ta mà sao y...

Nàng chợt trông thấy vàng bạc liền nói tiếp:

- ủa! Y còn cho người vàng bạc nữa ư? Vậy ra y là bạn hữu của người.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta theo cửa hậu mà chạy trốn.

Gã thu vàng bạc bỏ vào bọc rồi chạy ra phía sau.

Gã vừa bước xuống sân đã ngó thấy ngoài hiên có tám chín người ngồi đó.

Vì Tiểu Bảo sợ quá, bật tiếng la hoảng rồi xoay mình toan chạy trốn.

Nhưng gã vừa cất bước thì cổ áo đã bị người xiết chặt. Một người tóm được gã giơ lên. Người đó lạnh lùng nói:

- Người còn trốn được nữa chăng?

Người này chính là Hồng giáo chủ. Còn tám người nữa là Hồng phu nhân. ủy tôn giả Lục Cao Hiên, Thanh long sứ Hứa Tuyết Đình, Xích long sứ Vô Căn đạo nhân, Hắc long sứ Trương Dạm Nguyệt, Hoàng long sứ Trần Bá Cương và một thiếu nữ là Phương Di.

Té ra những nhân vật đầu não của Thần Long giáo đều tụ họp ở đây.

Công chúa tức giận hỏi:

- Người tóm lấy y làm gì?

Nàng vung cước đá Hồng giáo chủ.

Hồng giáo chủ khẽ hạ thấp tay trái xuống, búng ngón tay giữa vào sống chân nàng.

Công chúa "ối" một tiếng. Nàng đau quá không chịu nổi té lăn xuống đất.

Vì Tiểu Bảo người lơ lửng trên không, miệng vẫn hô lớn:

- Giáo chủ cùng phu nhân tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề. Đệ tử là Vì Tiểu Bảo xin tham kiến nhị vị lão nhân gia.

Hồng giáo chủ cười lạt đáp:

- Người vẫn nhớ được hai câu chúc hay quá nhỉ?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hai câu này đệ tử thời khắc ghi vào lòng, sáng sớm dậy niệm một lần, lúc rửa mặt niệm một lần. Lúc ăn cơm sáng niệm một lần, lúc ăn cơm trưa niệm một lần, ăn cơm tối niệm một lần, lúc đi ngủ niệm một lần, không ngày nào quên cả.

Hồng giáo chủ từ khi sào huyệt ở Thần Long đảo bị phá hủy, giáo chúng phần thì chết, phần lìa tan, bên mình lão chỉ còn lèo tèo mấy người lão huynh đệ cùng nhau bôn ba trên chốn giang hồ. Mọi người đối với câu chúc tụng:

- "Tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề" nói ra một cách lạt lẽo. Bây giờ lão nghe Vi Tiểu Bảo hô mấy câu này bằng một giọng sốt sắng, bất giác trong lòng cảm thấy vui vui. Lão liền đặt gã xuống, bộ mặt vốn lạnh như tiền bỗng lộ ra một nụ cười hứng thú.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Bữa nay thuộc hạ được bái kiến giáo chủ, toàn thân rạo rực, tinh thần phấn khởi, nhưng còn một điều không sao hiểu được.

Hồng giáo chủ hỏi:

- Điều chi?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Kể ra từ hôm thuộc hạ chia tay cùng giáo chủ và phu nhân đến nay đã lâu ngày mà sao giáo chủ dường như trẻ hơn trước đến bảy tám tuổi. Phu nhân càng biến thành người non nớt hơn, như một cô tiểu muội muội. Cái đó mới thật là kỳ!

Hồng phu nhân cười khanh khách, đưa tay ra véo má gã nói:

- Thăng khỉ con này! Công phu ninh bọ của ngươi đáng vào bậc nhất thiên hạ.

Công chúa thấy thế tức giận quát mắng:

- Mụ đàn bà này thật là mặt dày! Làm sao vừa thấy trai đã động thủ động cước?

Hồng phu nhân cười nói:

- Ta mới động thủ chứ chưa động cước. Được lắm! Bây giờ ta động cước cho người coi.

Mụ nói rồi vung chân trái lên đá đánh bốp một cái vào vai Công chúa. Đòn cước này rất nặng khiến Công chúa đau quá lớn tiếng la làng.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa từ đằng xa vọng lại. Chỉ trong khoảnh khắc bốn mắt tám hướng quan binh đã kéo đến không biết bao nhiêu, vây chặt căn nông xá.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Thưa giáo chủ! Lão nhân gia thần thông quảng đại, đánh đâu được đấy. Vậy xin lão nhân gia thi triển thần oai, đánh tan bọn này hay phá vòng vây để đưa thuộc hạ đi theo.

Gã nghĩ thầm:

- "Hong giáo chủ và bọn ủy Tôn Giả đều là những tay võ công cao cường. Nếu họ định phá vây chắc chẳng khó gì".

Giữa lúc ấy lại nghe tiếng vó ngựa từ đằng xa vọng tới. Thêm một đại đội nhân mã kéo đến.

Hong giáo chủ lắc đầu đáp:

- Quan binh đông quá mà chúng ta lại không có lừa ngựa, chẳng thể nào xông pha được.

"Binh" một tiếng, cửa lớn bị đẩy bật ra. Mười mấy tên quan binh kéo vào.

Hai người đi trước nhìn bọn Vi Tiểu Bảo một lượt rồi nói:

- Đây toàn là bọn nông dân không liên quan gì đến quốc sự.

Vi Tiểu Bảo nghe rõ thanh âm Vương Tiến Bảo, trong lòng khắp khởi mừng thầm. Gã quay đầu nhìn ra quả thấy Vương Tiến Bảo cùng Tôn Tư Khắc đứng đó.

Hai người đưa mắt ra hiệu cho gã rồi xua tay cho bọn quân sĩ lui ra.

Tôn Tư Khắc vờ lớn tiếng hỏi:

- Này! Mấy người nông dân kia! Các người có thấy bọn phản tặc chạy trốn qua đây không?...Không có ư? Vậy bọn ta phải đi nơi khác truy nã.

Vi Tiểu Bảo động tâm tự nhủ:

- "Phen này mà ta lọt vào tay bọn Thần Long giáo thì có dùng hoa ngôn xảo ngữ đến mấy cũng khó giữ cho toàn tính mạng. Chi bằng hãy theo hai gã Vương,

Tôn thoát khỏi độc thủ của Thần Long giáo rồi sau đó sẽ tìm cách để chúng phải buông tha mình".

Gã thấy Tôn Tư Khắc cùng Vương Tiến Bảo toan trở gót ra ngoài liền cất tiếng gọi:

- Vương nhị ca! Tôn tứ ca! Tiểu đệ là Vi Tiểu Bảo đây. Xin hai vị ca ca cho tiểu đệ đi theo.

Tôn Tư Khắc đáp:

- Lỗ tai ta điếc mất rồi. Người nói gì ta nghe không rõ.

Wương Tiến Bảo đỡ lời:

- Chú em nông thôn này không có tiền xài. Gã hỏi lão tứ trong mình có tiền không?

Tôn Tư Khắc hỏi:

- Gã muốn xin tiền ư? Có đây! Có đây!

Hắn móc trong bọc ra một tập ngân phiếu đưa cho Vi Tiểu Bảo nói:

- Mấy tên phản tặc ở thành Bắc Kinh chạy trốn mất rồi. Đức Hoàng thượng nổi trận lôi đình, phái mấy ngàn binh mã rượt theo tước nã. Hễ bắt được là chặt đầu ngay tức khắc. Tiểu huynh đệ! Nơi đây nguy hiểm vô cùng. Nếu chú bị bắt oan là mất mạng đó chứ chẳng phải trò đùa mà đây vào.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Các vị bắt tiểu đệ quách. Chẳng thà tiểu đệ đi theo nhị vị...

Wương Tiến Bảo ngắt lời:

- Chú muốn nhập ngũ để ăn lương cho nhiều chăng? Ha ha! Vào quân ngũ chẳng phải chuyện chơi đâu mà ham. Mặt ngoài Hoàng thượng còn phái những đội súng lớn súng nhỏ sắp nổ ào ào. Dù là người bản lĩnh cao thâm đến đâu cũng không chống nổi.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Nếu có đội súng lớn lại càng tuyệt diệu. Chắc Hồng giáo chủ không dám hành động càn rỡ"

Gã liền đáp:

- Tiểu đệ có việc muốn về tàu Hoàng thượng. Các vị cứ dẫn tiểu đệ đi.

Vương Tiến Bảo thấy gã cứ lằng nhằng liền nói rõ:

- Hoàng thượng mà thấy chú là lập tức chặt đầu. Hoàng thượng cũng chỉ có hai con mắt, một mũi, một miệng, lạ lùng gì mà đòi đi coi. Bọn ta lưu lại đây mười ba con ngựa cho mười ba người các người coi giữ. Sau bảy, tám năm các người đưa đến kinh thành hoàn lại. Hễ chết con nào là phải bồi thường. Vậy các người phải cẩn thận.

*** vietkiem.com ***